

Areál plnej najatejch zabijákü

Polomrtvá, schváčená a špinavá jsem utíkala tou nebezpečnou džunglí plnou jedovatejch, létajících a útočnejch stvůr, marně popadala dech, vydávala u toho zajímavý skřeky, jako bych najednou rodila přerostlý paterčata, který se ne a ne vydrat z otvoru mý zduřelý frndy na svět. Vrhala jsem pohledy doleva, doprava, rentgenovala jsem každěj kout. Hledala jsem nůž, žiletku, lano – cokoliv, co by mě zbavilo tý trýzně, připravilo o dech nebo přetalo žíly, abych mohla pozorovat tu valící se krev s jistotou, že mi za pár minut bude už jenom blaze.

Přede mnou prchala nějaká dívčina v nechutně rozkošným (asi jako když čivavu navlíknete do těsný večerní róby za dva litry, i když ji jdete jen vyvenčit do parku), úchylným úboru s chlupatejma bambulkama u kapuce. Zjevně postrádala

jakoukoliv soudnost; myslím, že by ji měli někam zavřít na hodně dlouhou dobu za to, že jsme byli vystaveni takovému traumatickému zážitku. Na mně to rozhodně zanechalo doživotní psychickou újmu.

„Já už nemůžu,“ skuhrala Kamila, když jsme se plahočily do kopce posetýho lány kopřiv a trní. „Quiero morir.“ (Chci umřít).

Rozcvička byla úžasná... Úžasně strašlivá.

Pozorovala jsem bezbarvou oblohu, zda ji neprotíná nějakěj neidentifikovatelněj létající předmět, jako třeba meteor. Jeden přece vyhubil dinosaury, tenhle by mohl vymýt lidstvo.

Ale kde nic, tu nic. Samozřejmě, že ne. Jen otravný anonymní ptactvo vřeštělo jak magor.

Celá úplně ulepená od potu jsem hekala jak starej rujnej osel. Ošila jsem se, když jsem ucítila svůj nevábnej zápach. Proklínala jsem fitness trenérku, která nám nadšeně předcvičovala, proklínala jsem tuhle díru, proklínala jsem Bobra a Michelinku. A taky Filipa Drahoukouřila! A Petru Harmanovou! A celej zbytek světa!!!

Podle mě bylo tohle místo zamořený nějakějma najatejma zabijákama, kteří nejspíš měli za úkol nás všechny usoužit k smrti. Bude to skoro jako v knize Deset malých černoušků od Agathy Christie.

Snídaně podle očekávání – kalorická bomba. Vzhledem k tomu, jak vypadala moje máti, jsem si dávala pozor na to, co během dne spořádám, takže moje jídlo zůstalo skoro netknutý. Nerada bych, aby se můj ladnej, hubenej trup proměnil v hroudu tuku.